

Павле Зељић

НЕВЕСЕЛИ ПЛОД СВЕТА

*Hold to the now, the here, through which all the future
plunges to the past*

сада је оно неизлечиво, неизбежни
услов којим свладавамо се
ако желимо досегнути друго;
сада је оно неутешно, неуспављиво,
праћено свагда сенком
самог себе која се не може
одагнати. тешили смо се, лечили,
успављивали, љубећи се са
кадаверима, у утваре прерушавали.
сопственим ништа смо сусстигнути,
обрис лобање нам оцртан, грдно,
на маскама староставним.
ми, обриси полипа још, делфина,
увек-још-не, и никад више,
на измаку смо могућности
самообнављања, а одраз самртнички
не да се потиснути, самосвест
нам сада, то у огледалу. тешимо
себе да живећемо, непромењени,
као терет што постепено поколењу
и неосетно кожу надоле повлачи, као што
тешили смо се изнова лажним, јаловим, калемљењем
новог, плитким знаком,
тргујући делићима фантома (што каже
песник), фантома новог, што нам
красно красио је рухо предачко,
не знајући,
међу тим закрпама,

где више-не-наше
престаје,
где још-не-наше
почиње.

али будуће у прошло не урања,

као у гнездо – утехе, сна ради,
већ, стрмоглаво, своме самоуништењу.

НЕЖНЕ КЛИЦЕ ХУМАНИТЕТА

утроба космоса машински пршти, пара
обвија ноћ, пред зору мочваре мемљиве
продиру се као катари лепљиви
у цевима сушичавих груди,
згрева се земља: жилице отпуштају се
натраг у канале, атоми ситно упијају
и напајају се постељицом из које
живот као из грознице помолио се,
препородио, ах, од овог, за ово
саздани, снило се одувек,
нерви до малочас опседнути, обузети,
истоветно се прокрвљују, нема
живећег битка при телу земљином
што није обрадовано нескривањем,
што живљење није самозаштита,
себе штедња од трошења мрака.

Бродоградилиште земаљско

Fare Forward Voyagers!

У силини превира честице се силне кренуше. Из ве-
дрог плутања у вољу вељу да се више не опстаје. Ето
чему напред. Сунце друкчије згрева; кожа милином
обливена, дражена је; кожа бездлака још, памтећа још
надражене навлажености своје, трајне. Тамо где непо-
средовано бивствовало се: кроз шупљине питатељно
што је од твари урањало у себе је. Споља и унутра
беху: исто; сада, свет свој у себи ушчувати и праембри-
он смешни у љушчици, и љуштури уопште, мекој или
тврдој. Но, човек преситости сит своје, по води пут
себи нови начини: гле силног, гле упорнонеуморног
ушчувања: љуска та и једро лађе сав свет, на пучини
пучину сву тегли; и ваздушни, и копнени, и подводни
свет бременом својим назива. Брод бременит светом

новим, иним, што се уз мрак и муку открио, међутим,
и нови потоп и помор, људском својом руком сатвори;
Ах. Од простодушнoг предавања средине себи, и себе
средини, пребивања у размени као дневне са ноћном,
биће сада живи друго једући, и по води, и по сувом, и
канда у вечним пустошима небесним.

SATOR AREPO OPERA ROTAS

анђели фолињској
крви се написмо
у прапочелу,
што врви, написмо,
у Земљином телу
од тад. обли, по челу,
крв нас, на писмо
налик, по челу,
налик на васиону целу.
гладан, у утроби спи, а будан
бдије за Свет, исти, а блудан,
јер Свет је Господом трудан,
а Господ навек Света жудан.

КАМЕНИТИ ОБРАЗ, ОДРАЗ

на ветру камен – иронични му поглед
милионима година преображаја у ћутњи
у неосетни је, трајни, несклад доведен.
аноргански, паралисани уд света,
све је са себе одбацио: тек кад
оклоп му у прах се гдегде смрви,
кутак упражњени настањив је.
као апогеј тела од праха земаљског,
као сама сен другог, тамног сунца, он,
витез геолошки, стражар еона,
старији од кости, вечно младе,

што на њему траг некад ткива остави,
закономерношћу пустиг физиса векује.
а човек човечност своју спознаје
у њему не спознав за себе
кристални скелет трајни, већ доводећи
сеновито бивствујуће до наговештаја
игривог ткива, предајући себе
подложнијој стени, у опиту,
непрестано неуморном, света,
сеновитог, стеновитог дома
што се завичајем чини.